

Sotakorkeakoulu 1924—34.

Kirj. Sotakorkeakoulun johtaja eversti E. Fr. Haneli.

10 vuotta joukko-osaston tai laitoksen elämässä ei ole pitkä aika, mutta samoin kuin ihmiselämässä ensimmäiset kymmenen vuotta ovat ratkaisevia yksilön kehitykselle, on Sotakorkeakoulunkin toiminta saanut kiinteät suuntansa ensimmäisen vuosikymmenen aikana.

Tämän tärkeän kehityskautensa kuluessa on SKK valmistanut yli 200 upseeria heidän tulevaa toimintaansa varten esikunnissa, virastoissa ja joukko-osastojen komentajina.

Joskin toistaiseksi on vaikea kaikin puolin arvioida, mitä lisää tämä merkitsee meidän puolustusvalmiudellemme, on viitattava siihen, että omien ohjesääntöjen laatiminen ja nykyisten suurien uudesti-järjestelytöiden suoritus olisi käynyt miltei ylivoimaiseksi ilman sotakorkeakoulun rakentamaa perustusta. SKK:sta on vähitellen muodostunut tarkoitustaan vastaava sotatieteiden tyyssija.

Kysymys sotakorkeakoulun perustamisesta oli vireillä jo lähi-vuosina vapaussodan jälkeen, mutta tällöin eräät arvovaltaiset henkilöt olivat sitä mieltä, että yleisesikuntaupseeritarve voitaisiin tyydyttää komentamalla vuosittain muutama upseeri ulkomaisiin sotakorkeakouluihin. Pidettiin suotavana järjestää mahdollisimman monelle upseerille tilaisuus tutustua olosuhteisiin suurvaltojen armeijoissa.

Tällä menetelmällä on ehdottomasti hyvät puolensa, mutta siinä piilee myöskin vakavia vaaroja.

On aivan ilmeistä, että jos nuori upseeri joutuu suorittamaan korkeakouluopintojaan ulkomailla, hän joutuu helposti sikäläisen ajatuspiirin valtaan ja palattuaan kotimaahan hänellä on uusi työ muokata vieraassa maassa saamansa oppi sellaiseksi, että sitä voidaan todellakin käyttää meikäläisissä olosuhteissa.

Niin kauan kuin vain suhteellisen pieni määrä upseereja on tällä tavalla hankkinut korkeakoulutietonsa ulkomailta, ei ole pelättävissä, että vieras katsantokanta saisi jalansijaa armeijassamme. Mutta jos tällainen järjestelmä jatkuisi vuosikausia, se johtaisi ehdottomasti omaperäisyyden häviämiseen samalla kun sotilaallisten kysymysten käsittely kotimaassa vaikuttavien tekijöiden funktiona kävisi mahdottomaksi.

Kuitenkin oli henkilöitä, jotka vaikuttivat tarmokkaasti oman vakinaisen sotakorkeakoulun perustamisen puolesta. Sotakorkeakoulun perustamista valmisteleavan komitean puheenjohtajaksi määrättiin kenraalimajuri O. Enckell, ja sen jäseniksi kenraalimajuri H. Ignatius sekä majuri A. Martola. Suurista ponnistuksista huolimatta kesti kuitenkin toista vuotta ennen kuin kysymys saatiin lopullisesti ratkaistuksi. Tähän myötävaikutti erityisesti silloisen puolustus-revisionikomitean tarmokas puheenjohtaja rehtori Eirik Hornborg.

SKK:n tulevan johtajan eversti A. Sihvon käytyä kesällä 1924 laatimassa opintosuunnitelmia ja järjestämässä SKK:n huoneistokysymystä päästiin vihdoin syksyllä niin pitkälle, että korkeakoulu saattoi aloittaa toimintansa. Lopullisia valmistelutöitä johti kenraalimajuri V. P. Nenonen, joka oman toimensa ohella oli määrätty hoitamaan Sotakorkeakoulun johtajan tointa siihen saakka, kunnes eversti Sihvo saapuisi ulkomailta. Kenraalimajuri Nenosella oli apuna majuri Martola, joka jo oli käynyt Ranskan sotakorkeakoulun.

Korkeampi sotateknillinen opetus oli saatu järjestetyksi Teknilliseen korkeakouluun. Näistä järjestelyistä koituu erityinen ansio Teknillisen korkeakoulun rehtorille prof. Hjelmanille.

Sotakorkeakoululle merkitsi suurta etua saada pääaineitten opettajiksi kokeneita Ruotsin armeijan upseereja. Hehän olivat saaneet koulutuksensa olosuhteissa, jotka lähinnä vastasivat meikäläisiä. Myöskin kielestä johtuneet vaikeudet supistuivat tämän järjestelyyn johdosta varsin vähäisiksi.

Ruotsalaisten upseerien johdolla korkeakoulun ensimmäisen vaiheen aikana suoritettu työ oli uraa uurtava ja määrältään valtava. On muistettava, että silloin vielä puuttuivat tärkeimmät ohjesäännöt, joten kaikki oli luotava perustuksista alkaen. Tämän työn johtajana oli ruotsalainen eversti H. Malmberg.

Myöhemminkin oli suuria vaikeuksia voitettavana, mutta jo ensimmäisen johtajan eversti Sihvon aikana toimintamuodot kitey-

tyivät vähitellen ja Sotakorkeakoulusta muodostui oppilaitos, joka pystyy kasvattamaan johtajia ja johtajien avustajia nykyaikaisen armeijan monimutkaista koneistoa varten.

Seuraavan johtajan eversti K. L. Oeschin aikana siirryttiin yhä enemmän ja yhä määrätietoisemmin itsenäisen työskentelyyn pohjalle, ja tätä suuntaa jatkettiin edelleenkin eversti E. Heinrichsin ja eversti P. W. Zilliacuksen johtaessa koulun toimintaa. Eversti Heinrichsin toimintakauden aikana v. 1930 asetettiin korkeakoulu vihdoinkin vakinaiselle kannalle.

Jo vuonna 1926 saatiin ensimmäiset kotimaiset opettajat pääaineisiin, ja 1927 oli korkeakoulun opetus kokonaan omien opettajavoimien käsissä. Tässä yhteydessä on mainittava, että korkeakoulun ensimmäisen kotimaisen taktiikan opettajan ja apulaisjohtajan everstiluutnantti E. Mäkisen toiminta oli aivan erityisen ansiokas.

Nykyajan sodassa vaaditaan, että joukkojen johtaja ja hänen avustajansa tuntevat armeijankoneiston yksityiskohdat, mutta samalla on tarkoin valvottava, ettei päämäärä pääse katoamaan näihin yksityiskohtiin eivätkä tiedot muodostumaan kuolleeksi painoksi. Siksi onkin tietojen käytäntöön soveltamisen harjoittaminen sotakorkeakoulun opetustoiminnan johtavana periaatteena.
